

Sygn. akt II Ca 324/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Paweł Hochman
Sędziowie	SSO Beata Grochulska (spr.) SSR del. Sławomir Forenc
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko K. D. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 8 grudnia 2016 roku, sygn. akt I C 1027/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym i drugim sentencji w ten sposób, że :

1. zasądza od pozwanej K. D. (1) na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 28.127,03 (dwadzieścia osiem tysięcy sto dwadzieścia siedem 03/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 4 czerwca 2014 roku do 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej K. D. (1) na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 3.824 (trzy tysiące osiemset dwadzieścia cztery) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od pozwanej K. D. (1) na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 3.207 (trzy tysiące dwieście siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancje odwoławczą.

SSO Paweł Hochman

SSO Beata Grochulska SSR Sławomir Forenc

Sygn. akt II Ca 324/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy w T. po rozpoznaniu sprawy z powództwa- (...) z siedzibą w W., przeciwko K. D. (1) o zapłatę oddalił powództwo i zasądził od powoda - (...)z siedzibą w W. na rzecz pozwanej K. D. (1) kwotę 2.417,00 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

Powód w dniu 23 grudnia 2013 roku zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności. W ramach tej umowy strona powodowa nabyła wierzytelność (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. przysługującą wobec pozwanej K. D. (1) z tytułu zawartej umowy kredytu nr (...).

Na podstawie powołanej umowy kredytu restrukturyzacyjnego zawartej w dniu 30 listopada 2009 roku, (...) S.A. Oddział w P. z siedzibą w W. /którego prawa i obowiązki z dniem 19 września 2011 roku przejął (...) S.A. z siedzibą w W., a następnie z dniem 31 grudnia 2012 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W./ udzielił pozwanej kredytu w wysokości 20.800,15 złotych. Spłata nastąpić miała w ratach, do dnia 19 listopada 2019 roku.

Wobec braku spłaty wszystkich zobowiązań określonych powyższą umową kredytową przez pozwaną, (...) S.A. Oddział w P. z siedzibą w W. w dniu 17 września 2010 roku wypowiedział pozwanej umowę kredytu. W dniu 31 marca 2011 roku wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu w dniu 13 kwietnia 2011 roku Sąd Rejonowy w T. nadał klauzulę wykonalności. Następnie postanowieniem z dnia 25 lutego 2012 roku nadał klauzulę wykonalności na rzecz następcy prawnego (...) S.A. Oddział w P. z siedzibą w W.- na rzecz (...) S.A. w W.. W dniu 21 czerwca 2012 roku (...) S.A. w W. wystąpił z wnioskiem egzekucyjnym do komornika sądowego. Postępowanie egzekucyjne zostało postanowieniem z dnia 28 lutego 2013 roku umorzone wobec bezskuteczności egzekucji, a tytuł wykonawczy zwrócony wierzycielowi.

Pismem z dnia 7 lutego 2014 roku powód zawiadomił o dokonanej cesji wierzytelności i wezwał pozwaną do zapłaty należności w kwocie 27.348,48 złotych.

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo podlegało uwzględnieniu.

Materiał dowodowy zebrany w sprawie, opierał się na dowodzie z dokumentów przedstawionych przez stronę powodową. Materiał ten jest w istocie rzeczy spójny, nieskomplikowany i niekwestionowany.

Odnosząc się do zgłoszonego zarzutu przedawnienia roszczenia, Sąd Rejonowy stwierdził w uzasadnieniu że jest on niezasadny. W rzeczonej sprawie, termin przedawnienia wynosi trzy lata i wynika z dyspozycji przepisu art. 118 k.c. (in fine). Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne art. 120 § 1 k.c.. Termin wymagalności należności wynikających z zawartej umowy kredytu, wynika z postanowień zawartych w przedmiotowej umowie, ale przede wszystkim z okoliczności potwierdzonych złożonymi przez powoda dokumentami. Umowa kredytu została przez Bank wypowiedziana. W konsekwencji Bank wystawił BTE.

Dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie posłużono się stanowiskiem judykatury wyrażonym w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14 Sądu Najwyższego /Lex nr 1622306/, w którym przypomniano, że czynnością określoną w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. jest skuteczne wniesienie pozwu, jak również wniosek wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności. Czynnością taką jest też wniosek o wszczęcie egzekucji. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym tylko wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela, wskazanego w tytule egzekucyjnym

i na którego rzecz temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności. W postępowaniu rozpoznawczym wyjątek od tej zasady przewiduje art. 192 pkt 3 k.p.c., natomiast według ugruntowanego już poglądu powołany przepis nie ma zastosowania w postępowaniu egzekucyjnym (por-OSNC 2010 rok, nr 1, poz. 2). Nabywca wierzytelności niebędący bankiem powinien uzyskać sądowy tytuł egzekucyjny, a następnie klauzulę wykonalności, nadanie bowiem bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności niebędącemu bankiem nie jest dopuszczalne (por- OSNC 2005 roku, nr 6, poz. 98). Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których/ przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania, została dokonana.

W kontekście powyższych rozważań prawnych oraz w oparciu o treść art. 118 k.c. sąd I instancji przyjął, iż roszczenie powoda nie uległo jednak przedawnieniu, gdyż uwadze Sądu Rejonowego umknął bowiem fakt, iż po tym, jak w dniu 13 kwietnia 2011 roku Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz. nadał klauzulę wykonalności, następnie postanowieniem z dnia 25 lutego 2012 roku nadał klauzulę wykonalności na rzecz następcy prawnego (...) S.A. Oddział w P. z siedzibą w W.- na rzecz (...) S.A. w W..

Przerwany kolejnym wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bieg trzyletniego terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo z chwilą wydania w tym postępowaniu (I Co 231/12) postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności dnia 25 lutego 2012 roku i zakończyłby się w dniu 25 lutego 2015 roku, a zatem po wniesieniu pozwu w dniu 3 czerwca 2014 roku. Wniesienie pozwu przerwało bieg przedawnienia roszczenia - w stosunku do strony powodowej.

Dlatego też mając na uwadze powyższe i uznając swoją omyłkę w prawidłowym obliczeniu terminu przedawnienia / nie od daty postanowienia w sprawie I Co 1418/11, a od postanowienia z dnia 25 lutego 2012 roku w sprawie I Co 231/12, Sąd I Instancji przyjął w uzasadnieniu - odmiennie niż w sentencji wyroku, iż zarzut przedawnienia nie jest skuteczny. Powództwo winno zostać uwzględnione zgodnie z żądaniem, a koszty postępowania w wysokości 3.824,00 złotych przyznane stronie powodowej.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją pełnomocnik powoda zarzucił on

naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na wynik sprawy tj.:

art. 233 §1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. polegające na błędnej ocenie dowodów przejawiającej się w uznaniu, iż roszczenie powoda uległo przedawnieniu, podczas gdy bieg przedawnienia dochodzonego roszczenia był skutecznie przerywany poprzez nadanie klauzuli bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 31 marca 2011 roku nr (...) postanowieniem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim I Wydziału Cywilnego z dnia 13 kwietnia 2011 r., I Co 1418/11, kolejno poprzez nadanie poprzez klauzuli bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 31 marca 2011 roku nr (...) na rzecz następcy prawnego postanowieniem z dnia 25 lutego 2012 r., kolejno poprzez wszczęcie w 2012 r. postępowania egzekucyjnego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim P. Ś., sygn. KM 929/12, które zostało umorzone postanowieniem z dnia 28 lutego 2013 r., a następnie w wyniku wniesienia pozwu przez powoda w dniu 3 czerwca 2014 r., wobec czego do upływu terminu przedawnienia roszczenia nie doszło

oraz naruszenie prawa materialnego

art. 117 § 2 k.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż roszczenie powoda uległo przedawnieniu, podczas gdy bieg przedawnienia dochodzonego roszczenia był skutecznie przerywany poprzez nadanie klauzuli bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, kolejno poprzez nadanie klauzuli bankowemu tytułowi egzekucyjnemu na rzecz następcy prawnego, co zostało przyjęte przez Sąd I instancji za element ustalonego stanu faktycznego sprawy, a następnie w wyniku wniesienia pozwu przez powoda w dniu 03.06.2014 r., wobec czego do upływu terminu przedawnienia roszczenia nie doszło;

W oparciu o powyższe zarzuty pełnomocnik powoda wnosił o;

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez zasądzenie od pozwanej K. D. (1) na rzecz powoda (...)z siedzibą w W. kwoty 28 127,03 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 04.06.2014 r. do dnia zapłaty;
2. zasądzenie od pozwanej K. D. (1) na rzecz powoda (...) zwrotu kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem I instancji;
3. zasądzenie od pozwanej K. D. (1) na rzecz powoda (...)zwrotu kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za postępowanie apelacyjne;

ewentualnie o

4. uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy w całości do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;
5. pozostawienie Sądowi I instancji rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych, za postępowanie przed Sądem I instancji;
6. pozostawienie Sądowi I instancji rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych, za postępowanie apelacyjne, o zasądzenie, których niniejszym wnosił.

Pełnomocnik pozwanej w odpowiedzi na apelacje wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu od powoda na rzecz pozwanej za instancję odwoławczą według norm przypisanych, ewentualnie w przypadku uwzględnienie apelacji o rozłożenie kwoty należnej od pozwanej K. D. na raty z uwagi na jej trudną sytuację materialną.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pełnomocnika powoda jest zasadna, zaś podniesione w nich zarzuty **naruszenia prawa procesowego** - art. 233 § 1 k.p.c. w związku

z art. 227 k.p.c. w zakresie pominięcia przez Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim w ustalonym przez siebie stanie faktycznym niniejszej sprawy faktu wydania przez Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim postanowienia w sprawie I Co 231/12 w dniu 25 lutego 2012 roku o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu na rzecz kolejnego wierzyciela – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą W. oraz **naruszenia prawa materialnego** - art. 117 § 2 k.c. w związku z art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i zastosowanie co do uwzględnienia zarzutu przedawnienia roszczenia objętego pozwem zasługują na uwzględnienie.

Wadliwość wydanego rozstrzygnięcia zdaniem powoda stanowiła między innymi skutek błędów Sądu pierwszej instancji przy dokonywaniu oceny materiału dowodowego i dlatego też w pierwszej kolejności należało ocenić prawidłowość procedowania Sądu Rejonowego w tym zakresie.

Należy stwierdzić, iż zasadny jest zarzut sprzeczności ustaleń Sądu

I Instancji z treścią zebranego materiału dowodowego poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego (art. 233 § 1 k.p.c.) dotyczący kwestii nieuwzględnienia przez Sąd Rejonowy przy wyrokowaniu okoliczności, iż Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyżej opisanym postanowieniem z dnia 25 lutego 2012 roku w sprawie I Co 231/12 nadał klauzulę wykonalności tytułowi egzekucyjnemu na rzecz (...) Spółka Akcyjna w W. jako następcy prawnemu pierwotnego wierzyciela (...) S.A Oddział w P. z siedzibą w W.. Fakt ten wynika bezspornie z akt sprawy niniejszej, załączonych akt sprawy I Co 231/12 oraz akt komorniczych Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim P. Ś. – sygn. akt Km 929/12 i nie był on kwestionowany przez strony. Sąd Rejonowy w sporządzonym przez siebie uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przyznał, że doszło do „przeoczenia” niniejszego postanowienia, a skutki tego pominięcia wpływają w sposób istotny (art. 227 k.p.c.) na treść wydanego orzeczenia w sprawie. Sąd Okręgowy podziela

w całości to stanowisko uznając, iż zarzut sprzeczności ustaleń Sądu z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym w tej części zasługuje na uwzględnienie.

Natomiast podnieść należy, że zasadnie wskazał Sąd Rejonowy, iż powód nie może w celu wykazania przerwania biegu przedawnienia powoływać się na podjęte przez poprzedniego wierzyciela czynności w postaci złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji przeciwko pozwanej jako dłużniczce i wydanie postanowienia przez komornika sądowego o jego umorzeniu.

W dniu 21 czerwca 2012r. poprzedni wierzyciel (...) wystąpił o wszczęcie przeciwko pozwanej egzekucji na podstawie postanowienia z dnia 25 lutego 2012 r. Postanowieniem z dnia 28 lutego 2013r. komornik sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko pozwanej na wniosek tego wierzyciela z uwagi na jego bezskuteczność.

Powyzsze czynności nie doprowadziły do przerwania biegu przedawnienia biegnącego wobec powoda jako nabywcy wierzytelności, na rzecz którego nie była nadana klauzula wykonalności i na rzecz którego nie była prowadzona egzekucja.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014r.

w sprawie II CSK 196/14 wniosek o wszczęcie egzekucji nie przerywa biegu przedawnienia, jeżeli komornik umorzył postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela, który w toku tej egzekucji dokonał przelewu egzekwowanej wierzytelności. W uzasadnieniu powyższego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, iż czynnością, która niewątpliwie prowadzi do przerwania biegu przedawnienia jest wniosek o wszczęcie egzekucji. Wniosek o wszczęcie egzekucji doprowadzi jednakże do przerwania biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym o tyle, o ile będzie pochodził od wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł egzekucyjny i na rzecz którego temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności. Skutki, jakie wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się zatem tylko do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku

o sygnaturze IIICZP 29/16 „ Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art.123 § 1 pkt 2 kc.) „,

Sąd Najwyższy stwierdził w uzasadnieniu tej uchwały, iż w razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 KC). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu.

W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym.

Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia

2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r. Nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r. Nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 KPC, a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień

i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 KPC, musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie.

Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzyciela lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzyciela nie będący bankiem nabywa wierzyciela w swej treści i przedmiocie tożsamą

z wierzyciela zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku

do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzyciela nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem.

W świetle powyższych rozważań Sąd Odwoławczy nie podzielił stanowiska pełnomocnika powoda, iż złożenie przez poprzednich wierzycieli wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego a następnie wydanie postanowienia o umorzeniu tego postępowaniu z uwagi na jego bezskuteczność przerywa w przedmiotowej sprawie bieg przedawnienia wobec pozwanej.

W oparciu o wyżej dokonane ustalenia dotyczące stanu faktycznego sprawy Sąd Okręgowy uznał, iż zarzut naruszenia prawa materialnego art. 117 § 2 k.c. w zw. a art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. jest zasadny i nie nastąpiło przedawnienie roszczenia w przedmiotowej sprawie.

W niniejszej sprawie ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia roszczenia określony normą art. 118 k.c. Zgodnie

z powyższym przepisem jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Przyczyny przerywania biegu przedawnienia reguluje natomiast przepis art. 123 § 1 k.p.c. W świetle powyższego przepisu bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia,
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje,
- 3) przez wszczęcie mediacji.

W toku niniejszego procesu pozwana podnosiła w ocenie Sądu Okręgowego, nieskuteczny zarzut przedawnienia roszczenia. Objęte pozwem roszczenie stało się wymagalne, jak wskazał sam powód i nie kwestionowała strona pozwana z dniem 17 września 2010 r., tj. z dniem wypowiedzenia umowy kredytu przez pierwotnego wierzyciela, tj. (...) S.A Oddział w P. z siedzibą w W..

Wbrew podnoszonym w odpowiedzi na apelację twierdzeniom pozwanej brak jest podstaw do uznania, iż na skutek podejmowanych przez poprzednich i obecnego wierzyciela czynności nie doszło do przerwania biegu przedawnienia. Powód uzasadniając swoje stanowisko w tym zakresie wskazał, iż w okresie pomiędzy wypowiedzeniem umowy kredytu przez poprzedniego wierzyciela w dniu 17 września 2010r. a skierowaniem pozwu do sądu 03 czerwca 2014 r. bieg przedawnienia został kilkakrotnie przerwany: przez nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przez Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2011r. w sprawie I Co 1418/11, wydanie postanowienia o umorzeniu egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt. 3 k.p.c. przez Komornika Sądowego P. Ś. przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim w dniu 28 lutego 2013 r., przez nadanie postanowieniem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 25 lutego 2012 r. w sprawie I Co 231/12 klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu na rzecz (...) Spółka Akcyjna w W. jako następcy prawnemu poprzedniego wierzyciela (...) S.A Oddział w P. z siedzibą w W. oraz przez złożenie pozwu w niniejszej sprawie w dniu 3 czerwca 2014 r.

W ocenie Sądu Okręgowego czynnościami podjętymi przez poprzednich wierzycieli, które to czynności zgodnie z normą art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c., doprowadziły do przerwania biegu przedawnienia przedmiotowego roszczenia, jest złożenie przez pierwotnego wierzyciela wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i nadanie go postanowieniem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim w sprawie 13 kwietnia 2011r. w sprawie I Co 1418/11 oraz nadanie postanowieniem z dnia 25 lutego 2012 r. w sprawie I Co 231/12 klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu na rzecz (...) spółka akcyjna w W. jako następcy prawnemu pierwotnego wierzyciela (...) S.A Oddział w (...) Oddział z siedzibą w W..

Wbrew twierdzeniom pełnomocnika pozwanej zawartymi w odpowiedzi na apelację istnieje jednolite stanowisko Sądu Najwyższego, iż złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 KPC bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC z 2005 r. Nr 4, poz. 58, wyroki 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, OSNC - ZD z 2013 r. Nr 1, poz. 7, z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, OSP z 2014 r. Nr 6, poz. 60, z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, z dnia 22 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, z dnia 21 maja 2010 r., II CSK 614/09, z dnia 4 października 2012 r., I CSK 90/12). Tożsame stanowisko zostało zawarte także w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku – III CZP 29/16 na, które powoływał się w apelacji pełnomocnik pozwanej.

Podzielając w pełni wyżej cytowane stanowisko Sądu Najwyższego w tym zakresie, należy więc wskazać, iż czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia jest wniosek pierwotnego wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności oraz wniosek jego następcy prawnego o nadanie klauzuli na jego rzecz (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004r., III CZP 101/03).

Wobec powyższego na skutek przerwania biegu przedawnienia przez wskazane czynności przedawnienie zaczęło biec na nowo od dnia 25 lutego 2012 r. Zgodnie bowiem z normą art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Powództwo w niniejszej sprawie zostało wytoczone z dniem 3 czerwca 2014 r. W tym dniu po raz kolejny przez aktualnego wierzyciela – powoda

(...)z siedzibą w W. przerwany został bieg terminu przedawnienia i jest ono w ocenie Sądu Okręgowego wymagalne, zaś zarzut przedawnienia roszczenia nie zasługuje na uwzględnienie. Poczynione w tym zakresie ustalenia faktyczne i dokonana przez Sąd Rejonowy ich ocena prawna w dacie orzekania była więc nieprawidłowa i nastąpiło naruszenie norm art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. w zw. art. 117 § 2 k.c.

Z tych też względów apelacja pełnomocnika powoda jest zasadna i Sąd na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok uwzględniając w całości powództwo (wysokość dochodzonego roszczenia nie była kwestionowana przez pozwaną w toku procesu). Pełnomocnik pozwanej w apelacji złożył wniosek o rozłożenie spłaty zasądzonej kwoty na raty biorąc pod uwagę sytuację materialną K. D. (1). Sąd Okręgowy nie uwzględnił powyższego wniosku bowiem ochrona jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c., nie może być stawiana przed ochroną wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Podkreślenia wymaga przy tym to, że rozłożenie świadczenia na raty jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi wykonanie zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela (Wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 21.11.2013 r. II Ca 269/13 Legalis nr 1533300), a taka okoliczności nie została wykazana w przedmiotowej sprawie.

Sąd Odwoławczy o kosztach procesu za obie instancje (na które składają się opłaty sądowe i koszty zastępstwa procesowego profesjonalnych pełnomocników) orzekł zgodnie z wynikającą z art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialnością za wynik procesu.

Z tych też względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

SSR Sławomir Forenc SSO Paweł Hochman SSO Beata Grochulska